

Ο ΦΙΛΟΣ
Τ Η Σ
ΝΕΟΛΑΙΑΣ,
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ.

ΤΟΜΟΣ Δ'.

Τεύχος Ε'.

Σάκυνθος 1860.

Ίούλιος.

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ

περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας καὶ γλώσσης.

(Συνέχεια).

Δὲν λέγω τίποτε περὶ τῆς τεχνολογίας τῶν χρόνων, περὶ τῆς ὀνομασίας αὐτῶν, ἀν καὶ εἰς αὐτὰς θεωρῆται μεγάλη σύγχυσις· ἀλλὰ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδράμω τὰς διathέσεις τῶν ῥημάτων. Ἐὰν ἐξαιρέσης τὴν ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν, τῶν ὁποίων εὐκόλα πᾶς ἓνας δύναται νὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοιαν, σχεδὸν ὅλων τῶν λοιπῶν τὰ ὀνόματα ἐπροβλήθησαν, ἤθελεν εἰπεῖ τις, ὡς αἰνίγματα, διὰ νὰ βασανίζωσι τοὺς ταλαιπώρους μαθητὰς. Τίς ἀπὸ τοὺς Γραμματικοὺς μᾶς ἐξήγησε ποτὲ, ἢ εἰς ποίαν ἀπὸ τὰς πολυαριθμοὺς καὶ πολυφύλους Γραμματικὰς, ὅσαι ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ νῦν κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐμπορεῖς νὰ εὕρῃ καθαρὰ τί θέλει νὰ εἴπῃ ἡ Μέση τῶν ῥημάτων διάθεσις; Δὲν εἶναι ἀγανακτῆσεως ἄξιον νὰ ἀκούῃ τις τοὺς Γραμματικοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ Μέσον ῥῆμα σημαίνει ποτὲ ἐνέργειαν καὶ ποτὲ πάθος; καὶ νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους Ἑλληνοιστὰς (1) χρεῖαν νὰ μάθωμεν τὴν φύσιν τοῦ Μέσου ῥήματος ἡμεῖς οἱ Γραικοί, εἰς τῶν ὁποίων τὴν κοινὴν γλῶσσαν σώζεται τὸ Μέσον ῥῆμα;

Ἄλλὰ τί λέγω Ἄλλοφύλους Ἑλληνοιστὰς; Μηγὰρ ἐλείψην ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας Γραμματικοὺς φιλόσοφοι, οἱ ὅποιοι κατενόησαν ὅτι τοῦ μέσου ῥήματος ἡ φύσις εἶναι νὰ σημαίνῃ ἐν ταυτῶ ἐνέργειαν καὶ πάθος,

(1) Ἴδε τὸ Δακτινιστὶ γραμμένον συνταγμάτιον τοῦ Κουστέρου περὶ τῶν Μέσων ῥημάτων.

ἔχουν ἐνέργειαν ἀντιστρέφουσαν εἰς αὐτὸ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον, ἢ (τὸ ὅποιον εἶναι τὸ αὐτὸ) πάθος, τοῦ ὁποίου αἷτιος εἶναι αὐτὸς ὁ πάσχω. Μηγαρί δὲν ἐκατάλαβαν, ὅτι τὸ Τύπτομαι, παραδείγματος χάριν, παθητικὸν ῥῆμα (ὅταν ὁ προφέρων αὐτὸ σημαίῃ, ὅτι τύπτεται ἀπ' ἄλλον), δύναται, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ σχηματισμὸν, νὰ λάβῃ μέσῃν διαθεσιν, ἐὰν ὁ προφέρων θέλῃ νὰ σημαίῃ ὅτι τύπτει αὐτὸς ἑαυτὸν; Δὲν φέρω μάρτυρα τὸν Ἀπολλώνιον (1), ὅστις ἐδειξεν, ἀλλὰ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, σκοτεινῶς, ὅτι ἐκατάλαβε τὴν φύσιν τοῦ μέσου ῥήματος. Ἀρκεῖ νὰ ὀνομάσω τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους (2), οἱ ὅποιοι πολλὰς ἑκατονταετηρίδας πρὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἐξήγησαν καθαρὰ τῶν ῥημάτων τὴν μεσότητα. Αὐτοὺς ἔπρεπε νὰ λάβωσιν ὁδηγούς ὅσοι μᾶς κατεπλούτισαν μὲ πτωχὰς γραμματικὰς τοσαύτας· καὶ ἂν ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν ἱκανοί, ἔπρεπε νὰ χεραγωγηθῶσιν ἀπὸ τὴν κοινὴν ἡμῶν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ παθητικὰ, Βασανίζομαι, Βιάζομαι, Δέρομαι, Ἐκδύνομαι, Κτενίζομαι, Λούομαι, Νίπτομαι, Εὐόομαι, καὶ ἄλλα μυρία, ἐφύλαξαν καὶ τὴν μεσότητα τῶν παλαιῶν, ἔχουν σημαίνουσι, Βασανίζω, Βιάζω, Δέρω, Ἐκδύνω, Ἐνδύνω, Κτενίζω, Λούω, Νίπτω, Εὐώομαι.

Κατ' ἄλλο δὲν διαφέρει τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὰ μέσα ῥήματα ἀπὸ τὰ μέσα τῶν παλαιῶν, πλὴν καθόσον εἰς ἐκείνους ἢ χρῆσις αὐτῶν ἦτον ἀσυγκρίτως ποικιλωτέρα. Τὰ συντάττουσι πολλάκις εἰς τρόπον, ὥστε φαίνεται νὰ γίνεται ἢ μετάβασις τῆς ἐνεργείας εἰς πρόσωπον διάφορον παρὰ τὸν ἐνεργοῦντα· ἀλλ' ἢ σύνταξις αὕτη ἢ εἶναι ἑλλειπτικὴ, καθὼς εἶναι τὸ φοβοῦμαι σε (3), τὸ Αἰδοῦμαι σε (4), καὶ ἄλλα πολλά, τῶν ὁποίων ἢ ἀληθῆς ἀνάλυσις εἶναι, Φοβῶ, ἢ Αἰδῶ, ἑμαυτὸν διὰ σέ· ἢ σημαίνουσιν ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσαν ὄχι ἀμέσως εἰς τὸν ἐνεργοῦντα, ἀλλ' εἰς πρόσωπον, ἢ πρᾶγμα, ἴδιον τοῦ ἐνεργοῦντος, καθὼς εἶναι τὸ Τύπτομαι τὸν παῖδα, τὸ ὅποιον ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ Τύπτω τὸν ἑμαυτοῦ παῖδα, καὶ Καταρρήγνυμι τὰ ἰμάτια, ἀντὶ τοῦ, Καταρρήγνυμι τὰ ἑμαυτοῦ ἰμάτια, ἢ Καταρρήγνυμι ἑμαυτὸν κατὰ τὰ ἰμάτια (5). Ἄλλοτε πάλιν, δὲν λαμβάνει μετα-

(1) Βιβλ. Γ, σελ. 210.

(2) Διογένης Λαέρτιος ἐν βίῳ Ζήνωνος.

(3) Τὸ ὅποιον σώζεται καὶ εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

(4) Ἀντὶ τούτου ἡ κοινὴ γλῶσσα μεταχειρίζεται τὸ, Σὲ ἐντρέπομαι, ἔχουν, διὰ σέ ἐντρέπω ἑμαυτὸν. Οὕτως ἔλεγον ἐκεῖνοι, Ὁργίζομαι σοι, ἡμεῖς δὲ, Ὁργίζομαι σε. Καὶ αἱ δύο σύνταξις εἶναι μέσαι, καὶ αἱ δύο ὁρθαί· ἐκείνων ἀναλύεται εἰς τὸ, Ὁργίζω ἑμαυτὸν ἐπὶ σοί, ἢ ἡμέτερά εἰς τὸ, Ὁργίζω ἑμαυτὸν διὰ σέ.

(5) Συνεκδοχικῶς δηλαδὴ. Τοῦτο ἡ κοινὴ γλῶσσα ἐκφράζει ἐνεργητικῶς, Κατασχίζω τὰ φορέματά μου· δύναται ὅμως νὰ φυλάξῃ καὶ τὴν μεσότητα κατ' ἄλλον τρόπον, οἷον, Κατασχίζομαι, μόνον λέγουσα.

βατικὴν σύνταξιν τὸ μέσον ῥῆμα, πλὴν διὰ νὰ φανερώσῃ Ἀντιπάθειαν, ἢ Ἀλληλοπάθειαν, ἔχουν διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ ἐνεργῶν ἀνταισθάνεται καὶ ἀντιδέχεται ἀπὸ τὸν πάσχοντα τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐνέργειαν, τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ εἰς αὐτόν. Τοῦτο ἀπὸ τὸν περιεργον νοῦν τῶν Ἑλλήνων δὲν ἐνομοθετήθη ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ δι' ἐμείνας τὰς περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας τοῦ ἐνεργοῦντος προσώπου ἢ πράξεως δὲν μεταβαίνει εἰς ἄλλο πρόσωπον, χωρὶς δυσκολίαν, ἐκ τῆς ὁποίας προξενεῖται εἰς αὐτὸν ἀντιπάθησις. Οὕτως ἔλεγον, παραδείγματος χάριν, ὄχι μόνον ἀσυντάκτως μὲ πτώσιν, Βιάζομαι (ἔχουν Βιάζω ἑμαυτὸν), ἀλλὰ καὶ Βιάζομαι τὸν ἐχθρὸν, τὸ ὅποιον ἄλλο κυρίως δὲν σημαίνει παρὰ Βιάζων τὸν ἐχθρὸν βιάζομαι ὑπ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ φυσικὰ ὅστις βιάζει τὸν ἐχθρὸν, ἀντιβιάζεται ἀπ' αὐτόν. Τοιοῦτο πρὸς τούτοις εἶναι καὶ τὸ, Βιάζομαι τὸν φίλον, ὅταν μὴ θέλοντα πάσχω νὰ τὸν καταπέσω νὰ κάμῃ τί ποτε, ἂν καὶ ἢ παρὰ τοῦ φίλου ἀντίστασις, δὲν ἦναι μῆτε τόσον σφοδρά, μῆτε τόσον κοπῶδες, ὅσον εἶναι τοῦ ἐχθροῦ ἢ ἐναντίωσις.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν εἶναι πολλὰ ῥήματα εἰς μαι, τῶν ὁποίων δὲν σώζεται πλέον ὁ ἐνεργητικὸς τύπος εἰς ω. Αὐτὰ ὀνομάσθησαν ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους Γραμματικούς Ἀποθετικά. Ἄν τοὺς ἐρωτήσῃς τί σημαίνει τὸνομα τοῦτο, ἢ διὰ ποίαν αἰτίαν τὸ ἐδῶκαν εἰς ταῦτα τὰ ῥήματα, νομίζουσι ὅτι προβάλλεις εἰς αὐτοὺς αἰνίγμα. Τοιαῦτα εἶναι τὸ Ἀγωνίζομαι, Γίνομαι, Ἐξηγοῦμαι, Κτῶμαι, Μάχομαι, Ὀδύρομαι, Χαρίζομαι καὶ ἄλλα πολλά. Ὅλα ταῦτα ἦσαν Μέσα, καὶ δὲν ἐπωνομάσθησαν Ἀποθετικά, πλὴν διότι ἀπέθεντο, ἔχουν ἀφῆκαν καὶ ἔχασαν τὸν ἐνεργητικὸν σχηματισμὸν, ἀλλὰ, διότι ἢ σημανομένη ἐνέργεια δὲν γίνεται ποτὲ χωρὶς ἀντιπάθησιν, ὅποιον εἶναι τὸ Ἀγωνίζομαι, καὶ Μάχομαι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐνεργητικὸς τύπος (Ἀγωνίζω, Μάχω) ἦτο παντάπασι περιττός καὶ μάταιος, καὶ ἄλλα δι' ἄλλας αἰτίας, τὰς ὁποίας παρατρέχω, καὶ ὡς μακρὰς, καὶ ὡς δυσεξηγήτους τὰς πολλὰς. Ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα ῥήματα εἶχον καὶ σχηματισμὸν ἐνεργητικὸν ἀρχήτερα, γίνεται φανερόν πάλιν ἀπὸ τὴν κοινὴν γλῶσσαν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο πολλάκις ἐσύστησα τὴν μελέτην. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν σημερινὴν ἡμῶν γλῶσσαν σώζονται οἱ ἐνεργητικοὶ τύποι, Ἀγωνίζω, Γίνω (1), Ἐξηγῶ, Κτῶ, (2), καὶ Χαρίζω. Εἰς ὀλίγα λόγια τὰ Ἀποθετικά (3) ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ Μέσα ῥήματα·

(1) Εἰς τὸν ἀόριστον, ἔχουν, ἀντὶ τοῦ ἔγένετο.

(2) Εἰς τὸ σύνθετον, Ἀποκτῶ.

(3) Ὁ Θεόδωρος τὰ ὀνομάζει Ἐπίμεσα. Ἐσω καὶ Ἐπίμεσα· τὸνομα δὲν φέρει ζημίαν. Ἄλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ ἐξηγήσῃ σαφῶς τὴν φύσιν τῶν τοιούτων ῥημάτων.

καὶ Μέσα ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λέγονται ἐκεῖνα, ὧσων ἡ ἀνάλυσις γίνεται διὰ τῆς συνθέτου Ἀνωνομίας Ἐμαυτοῦ κ.τ.λ. ἢ διὰ τοῦ Ἀλλήλων κ.τ.λ. Οὕτω, παραδείγματος χάριν, τὸ Τύπτομαι, Τύπτῃ, Τύπτεται, Τυπτόμεθα, Τύπτεσθε, Τύπτονται, δύναται νὰ σημάξη Τύπτω ἑμαυτὸν, Τύπτετε σαυτὸν, Τύπτει ἑαυτὸν, Τύπτομεν, Τύπτετε, Τύπτουςιν ἀλλήλους, ἢ (ἐὰν οἱ τυπτόμενοι τύπτωσιν εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἀλλὰ χωριστὰ ἕκαστος ἑαυτὸν) καὶ ἑαυτούς. Καὶ τοῦτο ἐνοεῖται δι' ὅλας τὰς πτώσεις, ἢ γυμνάς, ἢ μὲ διαφόρους προθέσεις συνταγμέναι· οὕτω τὸ, Χαρίζομαι, ἀναλύεται εἰς τὸ, Χαρίζω τὰ ἑμαυτοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἑμαυτοῦ, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν χαρίζει, ἢ τοῦλάχιστον δὲν πρέπει νὰ χαρίζῃ, τὰ ξένα.

Μακρὸν, κ' ἴσως ἐξω τοῦ καιροῦ, εἶναι νὰ εἶπω περισσότερα περὶ τῶν Μέσων ῥημάτων. Ἄλλ' ὅμως πρέπει νὰ προσθέσω τινὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς δοκίμους τῆς γλώσσης συγγραφεῖς, καὶ διότι ὅσα δὲν ἀρκοῦν ἴσως νὰ φανερώσωσιν τὴν φύσιν αὐτῶν, καὶ (τὸ περισσότερον) διὰ νὰ προφυλάξω τοὺς νέους τῆς γλώσσης σπουδαστάς, ὡς ἀπὸ λοιμικὴν νόσον, ἀπὸ τὸν τύπον, ὅστις γεννᾶται ἀπὸ τὰς νέας ἑλληνικὰς συντάξεις, καὶ θεματογραφίας, ἐπειτα καὶ ἀπὸ τὴν ματαιὰν τριβὴν τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον ὠφελιμώτερον νὰ δαπανῶσιν ἐμποροῦν εἰς τὴν μελέτην τῆς κοινῆς γλώσσης. Ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν ἄλλο τολμηρότερον πρᾶγμα δὲν εἶναι. Ἀφίνω τώρα, ὡς ἀνιάτους, τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὴν μίμησιν ἐκεῖνων τῶν συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἤκαμαν καὶ ἔγραψαν, ὅταν ἡ γλῶσσα παρήκμαζεν, ἢ εἶχεν ἤδη παρακμάσει, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν γράφωσιν ὀρθῶς. Θέλω νὰ λαλήσω περὶ τῶν μιμουμένων αὐτοὺς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς. Ἐὰν περιωρίζοντο εἰς μόνην τὴν προθυμίαν τῆς μιμήσεως, τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελεν εἶσθαι παντάπασιν ἀνωφελές, ἐπειδὴ διδονται καὶ περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκάζεται ὁ σπουδαῖος νὰ γράφῃ ἑλληνιστί. Ἄλλ' αὐτοὶ ὄχι μόνον σπαράττουσι χωρὶς ἀνάγκης τὴν ὥραιαν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἀλλὰ καταφρονοῦν ἀλόγως καὶ τοὺς γράφοντας εἰς τὴν κοινὴν, ἤγουν τοὺς ὅσοι προκρίνουσιν νὰ καλλύνωσιν τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος λαλεῖ, καὶ θέλει εἰς τὸ ἐξῆς λαλεῖ, παρὰ νὰ ματζιοπονῶσιν, ὡς αὐτοί. Ἐπρεπε εἰδέναι, ἐπειδὴ θέλουσι, καὶ δικαίως κ' ἀδίκως, νὰ ἦναι Ὀμηροὶ, Πλάτωνες, Ξενοφῶντες, Δημοσθένεις, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὸν μέγαν ἀγῶνα τῆς μιμήσεως τοῦτον μὲ ὄπλα στερεώτερα, παρὰ τὰ ὄπλα τῆς Γραμματικῆς τῶν. Ἐπρεπεν ὄχι νὰ εὐχαριστῶνται εἰς τὰ ἐγκώμια τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ καὶ νὰ φοβῶνται, μήποτε τις ἀπὸ τοὺς, ὅσοι μετὰ προσοχῆς καὶ μελέτης ἀπέγνωσαν τοὺς πλαιεῖους συγγραφεῖς, εἴπῃ πρὸς αὐτούς,

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῳσιν Ἑρινύες, αἱ σε ποιῶσιν
 Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.
 Τοῖνον σοῦ δέομαι, γράφει πλείονα μείζονα γάρ σε
 εὐξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

Εἰς αὐτοὺς εὐρίσκεις βαρβαρισμούς, σολοικισμούς, ἀκυρολογίας, καταχρήσεις εἰς τοὺς χρόνους, καταχρήσεις εἰς τὰς διαθέσεις τῶν ῥημάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὴν μέσην διάθεσιν, περὶ τῆς ὁποίας εἶναι ὁ μακρὸς λόγος. Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζωσιν τὴν ὀρθὴν χρῆσιν τῶν διαθέσεων, τὴν ὁποίαν μήτ' ἀπὸ τὰς Γραμματικὰς ἔμαθον, μήτ' ἀφ' ἑαυτῶν νὰ ἐξετάσωσιν ποτὲ καιρὸν ἔλαβον, ἀσχολούμενοι εἰς τὰ μάταια;
 (Ἀκολουθεῖ).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΟΣΟΝ ΔΙΑΤΡΕΧΕΙ Ο ΗΧΟΣ ΚΑΤΑ ΜΑΡΤΙΝΩΝ.

Ὁ ἦχος διατρέχει κατὰ τὸν

Νεύτωνα πόδας Παρισίων	968	εἰς ἓν δεύτερον λεπτόν.
Ροβέρτον	4300	»
Βόιλον	4200	»
Βάλερ	4338	»
Μερσέννιον	4474	»
Ἀκαδημίαν Φλωρεντίας	4148	»
Ἀκαδημίαν Γαλλίας, καὶ	4172	»
Φραμστεῖδιον, Κάλλειῦ καὶ Δερχάμ	4142	»

Κατὰ τὸν Δερχάμ ἡ μεσσαία κίνησις τοῦ ἦχου, εἶναι 1142 ποδῶν εἰς ἓν ἐξηκοστὸν δεύτερον λεπτόν, ἢ ἐνὸς μιλίου εἰς δεκατρία ἐξηκοστὰ δεύτερα καὶ ἡμισυ, διὰ τοῦτο ὁ ἦχος ἀπαιτεῖται νὰ διατρέξῃ δεκαεπτὰ ἔτη καὶ ἡμισυ διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὴν Γῆν εἰς τὸν Ἥλιον, ὅπερ ἐστὶ τὸ διπλοῦν τῆς ταχύτητος σφαίρας ἐξερχομένης ἐκ πυροβόλου.

Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Δερχάμ ὑποστηρίζεται καὶ ἀπὸ ἄλλους, ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ ποιότης καὶ ἡ ποσότης τοῦ ἀέρος δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ πάντοτε εἰς ὅλα τὰ μέρη, ὥστε ὁ μέσος ὅρος μέρους τινός, δὲν δύναται νὰ ἦναι κανὼν καὶ εἰς ἕτερον μέρος. Παρατηρήθη ἐπισημονικῶς ὅτι
 Εἰς τὴν ἰταλίαν διατρέχει ἀνὰ ἓν δεύτερον λεπτόν πόδ. Παρισίων 4140
 Εἰς τὴν Γαλλίαν » » 4097
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα » » 4145
 Κατὰ δὲ τὰς νεωτέρας παρατηρήσεις » » 4038
 Εἰς τὴν Ἀγγλίαν » » 4072

Εἰς τὴν Καυέκην διατρέχει ἀνὰ ἓν δεύτερον λεπτόν πόδ. Παρισίων 4404
Κατὰ τὸν Κουίντον » » 4050

Μὴ νομίσωμεν ὅμως ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἐπαρχίας, πόλεις καὶ χω-
ρία τῶν προμνημονευθεισῶν ἐπικρατειῶν, ὑπάρχει ἀλάνθαστος ὁ ὁ-
πολογισμὸς οὗτος. Πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ ὑπάρχωσι διαφοραὶ τι-
νές, ἀλλ' οὐχὶ λίαν μακρὰι τῶν ὡς ἄνω ὑπολογισθέντων ποδῶν.

Ἡ γνῶσις τῆς ταχύτητος τοῦ ἤχου ὠφέλησε μεγάλως τὴν ἐπι-
στήμην· ὡς π. χ. δύναται διὰ ταύτης νὰ μετρηθῇ τὸ διάστημα τῶν
νεφῶν, ἅπερ προξενοῦσι τὸν κεραυνὸν καὶ τὰς ἀστραπάς.—ὑποθετέον
ὅτι μεταξὺ τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ ἤχου τῆς βροντῆς παρέρχονται
τέσσαρα δευτερόλεπτα, ὥστε εἶναι φανερὸν τότε, ὅτι ὁ ἤχος ἦλθε
τετράκις περισσότερον τῶν 1142 ποδῶν, δηλαδὴ ἀπὸ διάστημα 4568
ποδῶν, ἢ ὀλίγον τι πλέον τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ μιλίου.—Τοιου-
τοτρόπως ἐπίσης δύναται τις νὰ γνωρίσῃ τὸ διάστημα τῶν πλοίων
ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων.

Εἰς θερμὸν ἀέρα, ὅστις φυσικῶ τῶ λόγῳ εἶναι ἥττον ἐλαστικώ-
τερος τοῦ ψυχροῦ, ἡ δύναμις ἢ ἡ ἐπίτασις τῶν ἤχων δὲν εἶναι τό-
σον μεγάλη, ὅσον εἰς ψυχρὸν καὶ πολλὰ πυκνὸν ἀέρα, τοῦ ὁποίου
ἡ ἐλαστικὴ δύναμις εἶναι μεγαλητέρα. Ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου εἶναι
πεντηκοντάκις μεγαλητέρα τῆς ταχύτητος τοῦ Βορρῆως, ἢ τῆς ὄρμης
ὅποιοιδήποτε ἄλλου ἀέρος· ὁ δὲ Χάλες βεβαίῳ ὅτι πρὸς τὴν τα-
χύτητα ῥέοντος ὕδατος εἶναι ὡς 865 πρὸς ἓν.

(Ἐκ τῶν παρήρων τοῦ ἐκ Τριπόλεως τῆς Πελοποννήσου Α. Κ. Παππαζαφειροπούλου Δικηγ.).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ.

*Βίος καὶ τελευταίη Μιχαὴλ τοῦ Νέυ Στρατάρχου καὶ ὁμοτίμου τῆς
Γαλλίας, Δουκὸς τοῦ Ἑλοχινγεν, Πρίγγιπος τοῦ Μχοσόβα
κτλ. κτλ. κτλ.*

ὑπὸ Ἀριστοτέλους Π. Γκίνη Λευκαδίου.

Οὔτε πανηγυρικὸν νὰ ἐκφωνήσωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ γενναίου
τούτου στρατιώτου τῆς δημοκρατίας, σκοπὸν ἔχοντες, οὔτε προλογί-
ζοντες νὰ παραδώσωμεν εἰς τὸ μῖσος τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν τοὺς
ἀπανθρώπους δημίους του.

Δὲν ξέλομεν οὔτε ἐπιζήτησιν τοὺς ἀληθεῖς λόγους τοῦ θανάτου του,
οὔτε καταδικάσῃ ἀρχόμενοι μὲν τῆς ἀφηγήσεως ἡμῶν τοὺς τυραν-
νικοῦς σκοποῦς Λουδοβίκου τοῦ ΙΗ.

Τίς ἢ ἀνάγκη Πανηγυρικῶν, τίς ἢ ἀνάγκη ἐπαίνων, ὅταν Ἔθνος
ὀλόκληρον ἐγείρεται εὐλογοῦν τὴν μνήμην ἀνδρὸς προσφιλοῦς;

Ὁ ἐπαινος τοῦ Νέυ κείται εἰς αὐτάς του τὰς πράξεις, καὶ κατὰ
τινα τῶν Βιογράφων αὐτοῦ, ὁ πιστότερος ἀφηγητὴς τῶν πράξεων
του, ἐστὶν ὁ μεγαλήτερος Πανηγυριστὴς τοῦ ἀνδρός!

Τὰς πράξεις του οὖν ταύτας ἐπιχειροῦμεν ἐν ὀλίγοις νὰ ἐκθέσωμεν,
νομίζοντες ὅτι τοῦτο πράττοντες καταβάλλομεν ὀφειλόμενον φόρον
Σεβασμοῦ καὶ Ἀγάπης, πρὸς ἓνα τῶν μεγάλων ἐκείνων μαρτύρων τῆς
Ἐλευθερίας καὶ τῆς Πατρίδος, οἵτινες ὑπὲρ αὐτῶν καὶ μόνων χύσαν-
τες τὸ πολυτίμηον αἱμᾶ των, ἠδυνήθησαν νὰ κερδίσωσι τὴν ἀπεριό-
ριστον Ἀφοσίωσιν ἀπάντων τῶν φιλελευθέρων ἐθνῶν. Τῶν μαρτύρων
τούτων, ὧν τοὺς κορυφαίους αὐτῆ ἢ ἰδίᾳ ἀνέδειξεν, χροσωστὴ ἡ Νέα
Ἑλλάς νὰ μελετᾷ ἀείποτε τοὺς ἄθλους, ὅπως θαυμάζουσα ἐνταυτῶ
καὶ διδασκομένη, τέζηται καὶ πάλιν εὐκλεεῖς ἄνδρας, ἄξια τέκνα
ἐνδόξων πατέρων. Γένοιτο!

Ἐγεννήθη ὁ Μιχαὴλ Νέυ τὴν 40ην Ἰανουαρίου 1769 εἰς Σὰρ-Λουῆ,
πόλιν τῆς τότε Γαλλικῆς Λορραίνης (4), ἀπὸ πατέρα πτωχὸν μὲν
ἀλλὰ τίμιον Πιθοποιόν. Μικρᾶς ἀνατροφῆς δυστυχῶς! Ἐτυχεν ὁ Νέυς
Μιχαὴλ εἰς πόλιν μικρὰν καὶ ἄσημον, καὶ ὑπὸ γονέων πτωχῶν καὶ
ἀπόρων, γεννηθεῖς!

Διῆλθε τοὺς πρώτους τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας χρόνους, ὡς συ-
νήθως διέρχονται αὐτοὺς, οἱ παῖδες τῶν χωρίων, μαθητεύων, δηλαδὴ,
παρὰ τῶ ἐφημερίῳ τῆς ἐνορίας του!

Ἄλλ' ἅμα ὀλίγον ηὔξηθη, ὁ πατὴρ του παρέδωκεν αὐτὸν εἰς ἓνα
τῶν ἐγγωρίων Συμβολαιογράφων, ὅπως παρ' αὐτῶ τύχη μικρᾶς ἐκ-
παιδεύσεως! Ἄλλ' ἡ καθιστικὴ ζωὴ ὀλίγον ἤρμοξε πρὸς τὸν φύσει
ὀρμητικὸν τοῦ παιδὸς χαρακτῆρα! ἠναγκάσθη ὅθεν ὁ πατὴρ του (εἰς-
ακούων τὰς εὐχὰς τοῦ νέου Μιχαὴλ) νὰ κατατάξῃ αὐτὸν εἰς τὸ Σύν-
ταγμα τῶν Οὐνοῖρων τὴν 13ην Φεβρουαρίου 1787, μὲν μὲν τὸ δέκα-
τον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγοντα.

Δραστηριότης οὗ ἢ τυχοῦσα, καὶ καρτερία ἀκούρατος, δὲν ἐβρά-
δυνον νὰ ἀναδείξωσι τὸν Νέυ πολὺ ἀνώτερον τῶν Συστρατιωτῶν αὐτοῦ.

Ἰππρήτησεν εἰς τὰς δύο πρώτας τῆς ἐπαναστάσεως ἐκστρατείας,
ὑπὸ τοὺς στρατηγούς Λαμάρκα καὶ Κυλῶ, ἠγωνίσθη ἐνδόξως εἰς Λου-
βαίνην, Βαλενσιεννήν κτλ, ἐπέσρεψε δὲ εἰς τὸ τάγμα του, μετὰ τὰς
μάχας ταύτας, φέρων τὸν βαθμὸν λοχαγοῦ. (Ἄκολοθεῖ).

(1) Ἡ Σὰρ Λουῆ, πόλις ἀποδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ΙΔ' οὐ Λουδοβίκου κατὰ τὸ 1680, μετέβη
διὰ τῆς Παρισιακῆς συνθήκης τοῦ 1815 εἰς τὴν Πρωσσίαν. ἔχει εὖν πληθυσμὸν μὲν 7 χι-
λιάδων κατοίκων.

ΣΑΡΑΓΙΟΝ.

Τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Μεγάλου Δεσπότη, ἢ Ὀθωμανοῦ Αὐτοκράτορος, καλεῖται Σαράγιον, περικλείον δὲ τριῶν μιλίων περιφέρειαν, ἀφομοιεῖ μικρὰν τινα πόλιν. Τοῦτο, οὐ μόνον ἐμπεριέχει δώματα διὰ τὸν Μέγαν Δεσπότην καὶ τὰς συζύγους του (ἐξ ὧν οὗτος εὐμοιρεῖ) ἀλλὰ διὰ πολλοὺς ἐπίσης ἐκ τῶν μεγάλων ὑπουργηματιῶν τοῦ Κράτους. Πληροφορούμεθα, ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσιν ἑννέα μεγάλαι τετραγῶνοι αὐλαί, πολυάριθμά τε μεγαλοπρεπῆ δωμάτια καὶ ἐστιατόρια κείμενα εἰς τὰς εὐαρεστοτέρας θέσεις. Τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ κατὰ πρῶτον ἐδόθη ἀκρόασις εἰς τὸν Κόμητα, ἔκειτο εἰς τινα αὐλὴν, κεκοσμημένην ἐξ ὠραίων δεξαμενῶν. Πλούσιοι καὶ ποικιλόχροοι τάπητες ἐκάλυπτον τὸ ἔδαφος, τὰ δὲ βύσσινα σκευὴ εἰσι περικεντημένα ἐκ μαργαρίτων. Οἱ εἰς τὸ Σαράγιον ἀνήκοντες κῆποι, εἰσὶν τοσοῦτον ὠραῖοι καθ' ὅσον δύναται τις νὰ φαντασθῇ ἀφθονοῦντες ἐκ παντὸς εἶδους καρποφόρων δένδρων καὶ μυριεύσμων ἀνθέων, φυομένων παρὰ ταῖς πλευραῖς τερπνῶν διαδρόμων, ἐστολισμένων ἐκ μαρμαρίνων κρινῶν. Τὸ πᾶν ἑλκτικῶς τοποθετεῖται ἐφ' ἑνὸς τῶν ἑπτὰ λόφων, ἐφ' ὧν ἴσταται ἡ πόλις τοῦ Κωνσταντινου, οἱ δὲ θόλοι καὶ πυργίσκοι, διακοσμοῦνται ἐκ περιχρυσωμένων ἡμισελήνων. Ἔστι δὲ ἡ κυρία εἰσοδος διὰ τινος μεγαλοπρεποῦς πύλης, παρὰ τῇ μιᾷ πλευρᾷ τῆς ὀπίσθου, ὡφύεται πυραμῖς κρινῶν, μὲ προσηρτημένα ἐπιγράμματα ἐφ' ἐνὶ ἐκάστῳ αὐτῶν, ἐκφράζοντα τὸ ἔγκλημα, δι' ὅπερ οἱ κύριοι τῶν ἐθανατώθησαν.—Φρικαλέον ὄντως θέαμα! ὅπερ δὲν ἤθελον ἀναίχθῃ ποτὲ τοσοῦτον σύνεγγυς τῆς πύλης τοῦ παλατιοῦ μου εἶναι ἡμῖν Μέγας Δεσπότης! Πλὴν, ἡ ἐνταῦθα Κυβέρνησις εἶναι τοσοῦτον αὐθαίρετος, ὥστε ἡ ἀποκεφάλισις ἀνθρώπου τινὸς ἐστὶ κοινὴ τις σύμπτωσις οὐδεμίαν προσοχὴν ἐπισύρουσα. Ὁ Μέγας Βιζήτης, καὶ ἕτεροι τῆς ἀνωτάτης τάξεως ὑπουργηματῖαι, ἀποστεροῦνται συνεχῶς τῶν θέσεων τῶν, καὶ ἀπαγχονίζονται ἄνευ τοῦ νὰ διεγείρωσι πολλὴν ταραχὴν. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Ὀθωμανικῆς αὐλῆς δυσκόλως δύναται νὰ ὑπερτερσηθῇ, ἐξαιρέτως δὲ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει τοῦ Μεγάλου Δεσπότη. Ὁ κοιτῶν του ἐστὶ περιενδυμένος ἐκ λεπτοτάτων ὑφασμάτων τῆς Κίνας, καὶ τὸ ἔδαφος ἐστρωμένον μὲ μεταξίνους καὶ χρυσοῦς τάπητας. Τὰ ἐρμῖνια (οἱ πόδες τοῦ κρεβάτιου) τῆς κλίνης, εἰσὶν ἀργυρᾶ, τὸ δὲ κωνοπέδιον, μαζηλάρια, στρωμαί, καὶ ἐφαπλώματα, ἅπαντα κατασκευασμένα ἐκ χρυσοῦ ὑφάσματος. Οἱ ὑπῆρέται του, εἰσὶν πολυάριθμοι· χιλιάδες ἐξ αὐτῶν διαμένουσιν ἐν τῷ Σαράγιῳ. Οἱ ἐπὶ τῶν ἵπποστασιῶν καὶ κήπων ἐφορεύοντες ἀξιωματικοί, εἰσὶν ὑ-

ψηλοτάτης τάξεως. Παρεκτὸς τῶν φυλάκων, ὑπηρετῶν καὶ ἀκολούθων τῆς Σουλτάνας, ὑπάρχουσιν γελωτοποιοί, μουσικοί, κεφαλοπληθῆται, καὶ βωβοί. Εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους, συχνάκις ἐπιτρέπεται νὰ διασκεδάζωσι τὸν Μέγαν Δεσπότην διὰ γεμάτων καὶ σημείων, τέχνη αὕτη εἰς ἣν οὗτοι εἰσὶν πάνυ ἐξησκημένοι, καίτοι γεννηθέντες κωφοὶ καὶ βωβοί.

Ὁ ἱματισμὸς τῶν Τούρκων Κυριῶν ἐστὶ κομψότατος. Ἐκείνας ἀεὶ εἶδομεν ἐφόρου κεφαλόδεμά τι συνθεμένον ἐκ πολλῶν ποικιλοχρῶν μανδουλίων, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου περικεντημένον, κόσμος δὲ παντὸς εἶδους πολυτίμων λιθαρῶν καθωραΐζει τοῦτο ἐξολισμένον ὃν μάλιστα καὶ ἐξ ἀνθέων. Οἱ ἐπενδύται αὐτῶν εἰσὶν γενικῶς λευκοί, ἀπολήγοντες εἰς χρυσοὺς ποδογύρους καὶ κροσσούς, (φούντες) ἢ ἐσωκαλυπτόμενοι ἐκ βαρυτίμων γουναρικῶν, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς. Ἰμάδες μαργαρίτων κοσμοῦσι τοὺς τραχήλους τῶν, ἅπανα δὲ ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν, ἐκδείκνυσι δαψύλειαν πολυτίμων πετραδίων. Οἱ ἄνθρωποι φοροῦσιν εἶδος τι μακροῦ φουστάνιου κατασκευασμένου ἐξ ἀτλαζίου (εἶδος μεταξωτοῦ) ἢ ἄλλου λεπτοῦ ὑφάσματος, περὶ τὴν μέσσην ἐξωσμένου διὰ ζώνης, ἢ δερματίνου λωρίου, περιδιπλωμένου μὲ χρυσᾶς ἢ ἀργυρᾶς πόρπας (buckles). Ἐπὶ δὲ τῆς ζώνης φέρουσιν οὗτοι συνήθως δύο ἐγχειρίδια μὲ λαβὰς λαμπρῶς κεκομψμένας καὶ νικιοτιανόπτηραν. Ἐπὶ τοῦ μεταξίνου περισσωματιοῦ φουστάνιου (close-bodied gown,) ἐπιθέτουσιν οὗτοι ἕτερον ἐσχηματισμένον ὡσεὶ νυκτικῶν φουστάνιον, περιενδυμένον μὲ γουναρικὸν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος. Αἱ περικνημίδες τῶν εἰσὶν ἐξ ἐριούχου, μὲ περιπόδια ἐρυθροῦ ἢ κιτρινοῦ πετζίου εἰς αὐτὰ ἐφάσμένα, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἰδίου χρώματος ὑποδήματα αὐτῶν ἔχουσι σχῆμα κρηπίδος (παντόφλα). Οὗτοι καλύπτουσι τὰς κεφαλὰς τῶν μὲ βύσσινον βελούδιον κάλυμμα, ἐφ' οὗ τυλίττουσιν λευκὸν τινα ἐρυθρὸν κεφαλόδεσμον, πολλῶν πῆχεων ἐπιμήκη.

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μωάμεθ διακρίνονται ἐκ τῶν πρασίνων κεφαλόδεσμων, οἱ δὲ Ἕλληνας, Ἀρμένιοι, καὶ Ἑβραῖοι, ἐκ τοῦ χρώματος τῶν περισκελίδων καὶ κρηπίδων. Οἱ Τούρκοι ξυρίζουσι τὰς κεφαλὰς τῶν, οὐχ ἦττον ὅμως ἐγκαυχῶνται διὰ τὰς μακρὰς γενειάδας καὶ μύστακας τῶν. Ὅτε δύο φίλοι συναπαντῶνται, ζέτουσι τὰς γειράς τῶν ἐπὶ τοῦ στήθους, χαιρετῶνται εὐγενῶς, λέγοντες «Εἰρήνη ἡμῖν.» Ἄντι νὰ καθίσωσι εἰς τράπεζαν ἵνα γευματίωσι, ζέτουσι τὰ πινάκιά τῶν ἐπὶ τάπητος, ἢ τουρκικοῦ πετζίου, καὶ περικαθήμενοι σταυροπόδως τρώγωσι πηλάφι μὲ ξύλινα χουλιάρια. Πίνουσι καφὲ καθ' ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, καὶ θεωροῦσι τοῦτον ὡς φάρμακον πολλῶν νόσων. Μεταξὺ τῶν περιχερῶν διασκεδάσεων τῶν, καπνίζουσιν, καὶ παίζουσιν

εἶδος τι λύρας. Διασκεδάζουσι μὲ σκάκους, καὶ πεσσοὺς (τάβλι) καὶ ἄλλα παίγνια, ὅμως πώποτε παίζουσι χρήματα ἢ ἄλλα πράγματα ἀξίας.
(Μιτάφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Wakefield ὑπὸ Κλαδιανοῦ Παύλου τοῦ Ἱερ. Διονυσίου.)

ΕΘΙΜΑ ΑΣΠΑΣΜΟΥ ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙ.

Τὰ ἔθνη τοῦ ἀσπάζεσθαι ἔχουσι μεταξὺ πολλῶν ἐθνῶν, διάφορα ὅ-
λως γνωρίσματα, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα, οὐχὶ ἀσκοπον ἐστὶ νὰ ἐ-
ξετάσωμεν. Πολλὰ τῶν ἐθίμων τούτων δεικνύουσιν ἐντέλειαν τινὰ ἀ-
βρόττης, ἐνῶ ἄλλα εἰσὶν ἀξιοπαρατήρητα διὰ τὴν ἀφέλειαν ἢ αἰ-
σθητικότητά των. Γενικῶς ὅμως ἐν τῇ νηπιότητι τῶν ἐθνῶν, τὰ ἔ-
θιμα ταῦτα εἰσὶν συχναίς τὰ αὐτά, εἰς δὲ τὰς μᾶλλον κοσμίους
κοινωνίας, σέβας, ταπεινότης, φόβος καὶ τιμὴ ἐκφράζονται λίαν ὀ-
μοιοτρόπως, καθότι, αὐταὶ εἰσὶν αἱ φυσικαὶ συνέπειαι τῆς διοργανώ-
σεως τοῦ σώματος. Τὰ πρῶτα ἔθνη δὲν εἶχον ἰδιαίτερα ἔθιμα ἀ-
σπασμοῦ, ἠγνόνον μάλιστα τοὺς προσκυνισμοὺς τοὺς ὁποίους περι-
φρόνουν καὶ ἀπεστρέφοντο.

Οἱ Γρινλανδοὶ γελῶσιν ὁσάκις ὀρῶσιν Εὐρωπαῖον ἀποκαλύπτοντα τὴν
κεφαλὴν του, καὶ προσκλίνοντα τὸ σῶμα ἐνώπιον ἐκείνου τὸ ὁποῖον
οὗτος ἀποκαλεῖ ἀνώτερόν του. Οἱ κάτοικοι τῶν Φιλιππίνων νήσων
λαμβάνουσι τὸν πόδα ἢ τὴν χεῖρα ἐκείνου τὸν ὁποῖον χαιρετῶσι,
καὶ μὲ ταύτην εὐγενῶς τρίβουσιν τὸ πρόσωπόν των. Οἱ Λαπλανδοὶ
ἐπιθέτουσι ἰσχυρῶς τὴν ῥινὰ των ἐπὶ τῆς τοῦ ἄλλου τὸν ὁποῖον
χαιρετῶσιν.

Ἄλλοι ἀσπασμοὶ εἰσὶν λίαν ὀγληροὶ καὶ δυσχερεῖς. Διὰ ν' ἀποβῇ
τις χαρῆς ἐν τινι τῶν παρὰ τῷ πορθμῷ τῆς Σούδας νήσων, ἀπαι-
τεῖται νὰ ἐξασκηθῇ καλῶς. Ἐνταῦθα οἱ κατοικοὶ ἐγείρουσι τὸν ἀρι-
στερόν πόδα τοῦ ὑποκειμένου ὅπερ ἐννοῶσι νὰ περιποιηθῶσι, ἀπερ-
νώσι τούτον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ σκέλους, καὶ ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Οἱ κάτοικοι τῶν Φιλιππίνων κλίνουσι τὸ σῶμα αὐτῶν ἐδαφίως,
θέτουσι τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν παρεῖων των, ἐγείροντες ταυτοχρόνως εἰς
τὸν ἀέρα τὸν ἓνα των πόδα προσκλίνοντες τὸ γόνυ.

Ὁ Αἰθίοψ, λαμβάνει τὸν μανδύαν τοῦ ἄλλου, καὶ ἐνώνει αὐτὸν εἰς
τὴν μέσην του, εἰς τρόπον ὥστε ἀφίνει τὸν φίλον του ἡμίγυμνον.

Οἱ Μεγιστάνες τῆς Ἰσπανίας ἀξιοῦσι νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον τοῦ
Βασιλέως ἐπισκεπεῖς, ὑποδεικνύοντες τῷ τρόπῳ τούτῳ ὅτι δὲν εἶναι
τοσοῦτον ὑποτελεῖς εἰς αὐτὸν ὅσον οἱ λοιποὶ πολῖται. Παρ' Ἀγγλοῖς
παρατηρεῖται ὅτι οὗτοι δὲν ἀποκαλύπτουσι τὰς κεφαλὰς των τοσοῦ-
τον, ὅσον τὰ λοιπὰ τῆς Εὐρώπης ἔθνη.

Οἱ Νέγροι εἰσὶν ἐρασταὶ τῶν ἀστείων πράξεων, καὶ ὡς ἐκ τού-
του προσφέρουσι τὰς περιποιήσεις των εἰς ὅλως γελιοῦδη τρόπον. Τὸ
ἔθος αὐτῶν πρὸς ἔκφρασιν σεβασμοῦ συνίσταται εἰς τὰς πλέον κα-
ταγελάστους συστροφάς. Ὅταν δύο Νέγροι Μονάρχαι ἐπισκέπτονται,
ἀσπάζονται ἀλλήλους λαμβάνοντες τρεῖς τὸν μέσον δάκτυλον τῆς χειρός.
(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Modes of salutation among various nations)

ΑΡΑΒΙΚΗ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ.

Μωαμεθανός τις προσκνητής, τὸνομα Βὲν Ἀσσούνας, ὄπλαρχηγός
τοῦ Βέη τῆς Τριπόλεως, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς Ἀραβας, ἔχασε τὸν
δρόμον αὐτοῦ, καὶ ἐνυκτώθη σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου. Φθά-
σας δὲ εἰς σκηνὴν τινὰ, καὶ εὐρῶν τὴν θύραν αὐτῆς ἀνοικτὴν, ἐ-
στησε τὸν ἵππον του, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν, ὣν ὑπερβολῇ ἀποσα-
μένος καὶ διψασμένος. Ὁ πολεμικὸς Ἀραβ ἐπροσκάλεσε τὸν ἐχθρόν
του νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν σκηνὴν ἀφόδως, καὶ τὸν ἐπεριποιήθη μὲ ὄλον
τὸ σέβας καὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τὰ ὅποια φημίζεται τόσον οὗτος
ὁ λαός.—Οἱ πρῶτιστοι μεταξὺ αὐτῶν, ὡς οἱ πατριάρχαι τοπάλαι,
διακονοῦν τὸν ξένον των. Καὶ ὁ τοῦ ὑψηλοτάτου βαθμοῦ, ὅταν ἔλθῃ
τις πρὸς ἐπίσκεψίν του, φέρει ἀμέσως αὐτὸς ὁ ἴδιος ἄρνιον ἀπὸ τὴν
ποιμνὴν, καὶ τὸ σφάζει· ἢ δὲ γυνὴ του ἐπισταεῖ τὰς θεραπεῖαις τῆς
νὰ τὸ μαγειρεύσῃ κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Μεταξὺ τινῶν ἀπὸ
τοὺς Ἀραβας ἐπικρατεῖ ἀκόμη ἡ ἀρχαία συνήθεια, (περὶ τῆς ὁποίας
τόσον συχὰ ὁ λόγος εἰς τὰς Γραφάς,) τοῦ νίπτειν τοὺς πόδας· καὶ
ἡ φιλοφροσύνη δὲ αὕτη ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκοδεσπότη.—Τὸ δεῖ-
πνον, εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἐσύγκειτο ἀπὸ τὸ κάλλιστον
μέρος τοῦ σρεπτοῦ ἄρνιον ἐψητὸν, ἀπὸ φοινίκια καὶ ξηρὰ ὀπωρικά,
καὶ προσφάγιόν τι ἐπίτηδες ἐτοιμασθὲν ἀπὸ τοῦ Ἀραβος τὴν σύζυγον,
πρὸς πλειοτέραν τιμὴν τοῦ ξένου τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ἄν καὶ οἱ δύο οὗτοι ἀρχηγοὶ εὕρισκοντο ἐνησχολημένοι εἰς πόλε-
μον συναλλήλως, ἐσυνωμιλοῦσαν ὅμως μὲ εἰλικρίνειαν καὶ φιλίαν, δι-
ηγούμενοι τὰ ἐαυτῶν καὶ τὰ τῶν προγόνων ἀνδραγαθήματα· ἀλλὰ
χλωμότης αἰφνίδιος ἐκάλυψε τοῦ ξενοδόχου τὸ πρόσωπον· σηκωθεὶς
ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἀπεσύρθη, καὶ μετ' ὀλίγας σιγμὰς ἔξειλε μῆ-
νυμα εἰς τὸν ξένον αὐτοῦ, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐσφρωμένη, καὶ πάντα
ἔτοιμα διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν αἰσθάνετο κα-
λὰ, καὶ δὲν ἠμπόρει νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐ-
ξετάσειν τὸν ἵππον τοῦ φιλεσομένου, καὶ τὸν εὐρεῖν παραπολὺ ἀδύ-
νατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαυριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος

εὐρωσος μὲ κάθε τι ἀναγκαῖον ἤθελεν εἶσθαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἔτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἤθελε τὸν ἐνταμῶσιν καὶ τὸν ἀποχαιρετίσειν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἠπόρησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ ξενοδόγου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημά της, ἐπλαγίασε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἄραψ τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν καιρῷ νὰ λάβῃ, πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινά, ἢ ὁποῖα τοῦ ἦτον ἐτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἕωσού, φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρατήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποσηρίζοντα τὰς πατητριάς, ὥστε αὐτὸς νὰ ἀναβῇ, — τὸ ὅποιον μεταξὺ τῶν Ἀράβων γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις. Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῆν ὁ Ἄσσούνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὅποιος αὐτός. «Ἐχθὲς βραδύ» εἶπε «ἀδιηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρός μου. Ἐδῶ κείνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς του,» (τὰ ὁποῖα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς,) ἀπεράνω τῶν ὁποίων ὤμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκουσεν τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονέως τοῦ τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς· μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πάραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολὴν του θέλω σὲ διώξω, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' εὐτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρκεν εἰς αὐτὴν ὑπεράσπισιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῆς ὡς ἀποφασισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμιωθῶμεν. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἢ ζωὴ εἶναι χαμένη, ἂν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίῃ τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.»

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βὲν δὲ Ἄσσούνας, ὠφελθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτά ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀράβου, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βέη τὸ σράτευμα ἐν καιρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἦλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἐκρινεν ἀσφαλές.—Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἄραψ ἤθελε πράξῃν ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

Ο ΛΥΠΗΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ.

Δὲν κλαῖτ' αὐτὸν τὸν σύζυγον ὅπ' ἔρημος νὰ γείνη
Τοῦ ἐμελλε ἀπ' τὴν σύζυγον;... μὲ δρὸ παιδιὰ νὰ μείνῃ!

Αὐτὴ ἐπέρυσ' ἦτανε μὲ ἄλλαις κ' ἐπροβάτει,
Καὶ τώρα, ἢ ἔρημ' αἰετίζεται εἰς τὸ στερονὸ κρεββάτι
'Αχνὴ καὶ ὄλκ' ἀδύνατη, κ' ὡς πτώμα 'Ξαπλωμένη
Εἰς τὰ σινδόνια ἢ δύστυχη, βουβή, ξελουλωμένη...

Καὶ ποιὸς ἤξεύρ' ἢ ἄκακος τί τώρα συλλογίζεται;
'Ἐνῶ, μὲ τὸν Αἰώνιο, γλυκὰ, ξεμολογείται!!

'Ἄλλ' αὕτη δὲν αἰσθάνεται τὴν λύπην 'ποῦ ἀφίνει...
'Ἄλλοίμονον στὸν σύζυγον 'ποῦ μόνος του θὰ μείνῃ!

Τὴν βλέπω 'ποῦ δακρύζουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ψηλόνει
Καὶ μιὰ πνοὴ τοῦ οὐρανοῦ, ἀγία, τὴν σιμάνει.

Τί θὰ εἶπῃ καὶ κλαίγῃ αὕτη, ἐνῶ παντοῦ σιμὰ της
Θαμβόνει ἀπ' τὰ πνεύματα 'ποῦ εἶν' ὀλόγουρά της;

Εἰς ἓνα κύκλον βρίσκεται πυκνὸν ἀπ' ἀγγελουδία
'Ποῦ θὰ τῆς πάρουν τὴν ψυχὴν μ' εὐφρόσυνα τραγούδια·
Διατί λοιπὸν δακρυρροεῖ;... Ὁ Χάρος τὴν φοβίζει;
Λυπεῖται γὰρ τὴν ἀνοιξί· πῶπισω της ἀνθίζει

Μὲ χίλια, μύρια λούλουδα, μὲ χίλιαις πρασινάδες;
Οὐχί. Διατί ὁ Παράδεισος ἔχει ἄλλαις ὠμορφάδες...

Ἡ μαύρη συλλογίζεται π' ἀφίνει τὰ παιδιὰ της
Ἢ ἀφίνει κερὸν τὸν σύζυγον ὁποῦταν ἢ χαρὰ της.

Τοὺς βλέπει 'στὸ προσκέφαλο ἀπάνου ἀκουμβισμένους
Τοὺς βλέπει ἀπαρηγόρητους, 'στὴν λύπην βυθισμένους,

Τὸ ἐννοεῖ καὶ θλίβεται κ' ἐκείνη 'ποῦ πεθαίνει
Καὶ μόνον βγάνει μιὰ φωνὴ μισοαπεθαιμμένη

«Νὰ ζήσετε, παιδάκια μου, μ' ἀγάπη κ' ἡσυχία
Μ' ἀγαθοςύνῃ ὁμόνοια, χωρὶς καμμὶὰ κακία.»

'Ἐτοῦτα μ' ὄλκ' ἐπρόφασε νὰ πῇ ψυχομαγῶντας
'Ὅπου ὁ Χάρος, ἀσπλαγχνος, τὴν ἄρπαξε γελῶντας.

Τὰ ῥόδα, ποῦχε, κ' ἦτανε ὅλο ζωὴ γιομάτα
Κ' ἐστόλιζαν τὸ πρόσωπο ὄχ' τὴν αὐγὴν δροσάτα,

'Ὅπουσαν τόσο εὐμορφα, καὶ ὅλοι τὰ θωροῦσαν
Καὶ μέτα σ' ὄλες ταῖς μοσχιῆς αὐτὰ ἐπροτιμοῦσαν

ὦ πῶς! κί' αὐτὰ ἐχάσανε, μὲ μῆς τὴν ὠμορφιά τους!

Ἐχάσανε τὴν ὄψιν τους, ἐχάθη καὶ ἡ ὄσσις τους,

Τὰ φύλλα τους ἀχνίσανε καὶ εἶναι μαραμμένα...

Τὰ μῦμάτιά της ὁπούτανε ὄχ τὸ Θεὸ πλασμένα

Καὶ μ' ἀθωότητα ψυχῆς, ὀλόχαρη, ἐγελοῦσαν,

Κί' ὁπού ἄν ἄστρα, λαμπηρά, παντοῦ ἐφεγγοβολοῦσαν,

Ἄ φεῦ! ὦ πόσον γρήγορα ἐσμίκρυνε τὸ φῶς τους!..

Τὰ σκέπασε τὸ σύγνεφο πῶπέρας' ἀπ' ἐμπρός τους,

Τὰ ἴθλωσε, τὰ μαύρισε... ἐπῆρε τὴ ψυχὴ της

Καὶ ἄφησεν ὡς μάρμαρο τὸ τρυφερὸ κορμί της.

Τὸ φέρετρον ἐβγάλανε, στὴν Ἐκκλησιᾶ τὴ μπᾶνε,

Κί' ὁ σύζυγος ἀκλούθαε τὸ ἔρμο λείψανό της...

Τὸν εἶδα ναι, στὴν Ἐκκλησιᾶ ἀπ' ἀπὸ τὸ σάβανό της

Ὅπως κλαιγεῖ ἀκατάπαυστα μαζὴ μὲ τὰ παιδιὰ του

Π' αὐτὰ, μονάχα, ἡμποροῦν νὰ ἦν παρηγοριὰ του.

Μὰ κ' ἐὰ τὰ μῦμάτια ἐγειναν ὄχ βρούσες ὁπού τρέχουν

Καὶ τὰ νερά τους τὰ θερμὰ σταματισμοὺς δὲν ἔχουν

Κί' ὄσο θερμὰ, φαρμακερὰ, κί' ἂν ἦναι, καὶ πικραίνουν

Καρδιὰ, ψυχὴ καὶ αἴσθημα· ἀλλ' ὅμως, ὦ κρυαίνουν

Ὅταν στὰ χεῖλη φθάσουνε, τοῦ τάφου τοῦ παγόνει

Κί' ἀφοῦ τὸ πτώμά μας δεχθῆ, τὰ κόκκαλά μας ληθόνει.

Ἄλλὰ, ὁ τάφος ἐκλεισε, καὶ δὲν τὸν χαιρετάει

Παρὰ κορφή κυπαρισσοῦ π' ὠζέφυρος κουνάει.

Γιὰ ἰδὲς πουλάκια π' ὠρχονται, σωρὸς ἀπ' ἀπὸ τὸ μνήμα

Τῆς ρεῖχουν νεκρολούλουδα, στολίζουσι τὸ βῆμα

Τὸ βῆμα ὁπανέβησαν κί' ἀρχῆσαν νὰ τῆς ψάλλουν

Ταῖς χάραις, καὶ ταῖς ὠμορφίαις τοῦ πλῖο δὲν ἀναθάλλουν,

Ἄλλὰ, ἀφοῦ περάσουνε ὄχ νέφος χρυσωμένο

Ἀφίνουσιν ὀπίσω τους σκιά, ὁπού σδυμμένο

Σοῦ φάνη καὶ ἐδιάβηκε ἐν ἄστρο τῆς αὐγούλας

Ἐνῶ στεφάνι τ' ἐπλεγαν ἀπ' ἄνθη καὶ μυρτούλας.

Ἄλλ' ἄχ! πικρὰ ὁ Σύζυγος στεναίξει λυπημένος

ὦ ἄχ! καὶ ἄχ! ὁ ἄτυχος στὴν θλίψιν βυθισμένος...

Κί' ὡς τόσο Κεῖνη πέρασε κί' ἀνέβη τυλιγμένη

Μὲς τὸν καπνὸ τοῦ λιθανοῦ, π' ὡς σφαῖρα φωτισμένη,

Ἐψόνεται εἰς τ' ἅγια, κί' ἐκεῖ ψηλὰ ἀνάφτει

Μιὰ λάμψις κατακόκκινη σὰν ἥλιος, τοῦ ἀστράφτει...

Ὁ Πλάστης εἰς τὸν θρόνον του, καὶ τότε μιὰ λαμπάδα,

Περιχαρῆς ἐπρόσθετε, ὄσ' αἰ φεγγαροῦ ἀχνάδα!!!

Ἐπαμινώδας Γ. Ἄννιος Κεφαλλῆν.

Περὶ Ἀνατροφῆς τῶν Ἀθηναίων.

(Συνέχεια).

§ 1. Μεταξὺ τῶν παιδαγωγῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγχειρίζουσι τὴν νεότητα τῶν Ἀθηναίων, δὲν εἶναι σπάνιον, νὰ ἐπιτύχη κάποιος ἀνθρώπου λαμπροτάτης ἀξιοτικῆς. Τοιοῦτος ἐστάθη ἄλλοτε ὁ Δάμων, ὅς τις παρέδιδε μαθήματα τῆς μουσικῆς εἰς τὸν Σωκράτην, καὶ τῆς πολιτικῆς εἰς τὸν Περικλέα. Τοιοῦτος ἦτον, εἰς τὸν καιρὸν μου, ὁ Φιλότιμος. Ἐπαιδεύθη εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Πλάτωνος, καὶ συνῆψε μὲ τὴν γνώσιν τῶν τεχνῶν τὰ φῶτα φιλοσοφίας ὀρθῆς. Ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα πολλὰ, τὸν παρεκάλεσε νὰ γένη μὲ αὐτὸν μέτοχος ἀπὸ τὰς, ὄσας φροντίδας εἶχε διὰ τὴν ἀνατροφήν τοῦ υἱοῦ του. ὄντες καὶ οἱ δύο σύμφωνοι, ἔθηκαν, διὰ βᾶσιν, ἓνα μόνον ἀρκτικὸν κανόνα. Ἡ χαρὰ, καὶ ἡ λύπη, μοὶ εἶπε, μίαν ἡμέραν, ὁ Φιλότιμος, εἶναι, ὡσάν δύο πηγαὶ πλουσιοπάροχοι, τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐκχέει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι περιγράφουσι τυχερῶς τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ τὴν δυστυχίαν. Αὐταὶ εἶναι τὰ δύο πρῶτα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δεχόμεθα εἰς τὴν νηπιότητα, καὶ τὰ ὁποῖα, εἰς ἡλικίαν μᾶλλον προβεβηκυῖαν, ρυθμίζουσι τὰς πράξεις μας. Ἄλλ' εἶναι ἐπικίνδυνον, μήπως παρόμοιοι ὀδηγοὶ μᾶς σύρῳσιν εἰς τὰς ἀποπλανήσεις των· πρέπει ἄρα ὁ Λύσις νὰ μάθῃ ἐνωρίς, νὰ μὴ τὸς πιστεύῃ, διὰ νὰ μὴ ἀποκητήσῃ, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς ἡλικίας του, ἔξιν, τὴν ὁποίαν ἡ κρίσις του δὲν ἠθελε δυνῆθαι νὰ ὑπερασπισθῇ μετέπειτα· καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, τὰ παραδείγματα, αἱ συνομιλίαι, αἱ ἐπιστήμαι, καὶ αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις, ὅλα σχεδὸν πρέπει νὰ συντρέχωσι, νὰ τὸν καταστήσωσι νὰ ἀγαπᾷ, καὶ νὰ μισῇ ἀπὸ τώρα ὅ,τι μέλλει νὰ ἀγαπᾷ, καὶ νὰ μισῇ εἰς ὄλην του τὴν ζωὴν. Ἡ ὁδὸς τῶν ἐπιστημῶν περιέχει τὴν μουσικὴν, καὶ τὴν γυμναστικὴν, δηλ. πᾶν, ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἀσκήσεις τοῦ νοῦς, καὶ τοῦ σώματος. Εἰς αὐτὴν τὴν διαίρεσιν, ἡ λέξις, *Μουσική*, ἐκλαμβάνεται γενικώτερον.

§ 1α. Τὸ νὰ γνωρίζῃ τὸν σχηματισμὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῶν γραμ-

μάτων, νὰ τὰ σχεδιάζῃ μὲ εὐκολίαν, καὶ γλαφυρότητα, νὰ διδῇ εἰς τὰς συλλαβὰς τὸ μέτρον τοῦ χρόνου, καὶ τὸν τονισμόν, τὰ ὅποια εἰς αὐτὰς ἀρμολογοῦσιν, ἐστάθησαν οἱ πρῶτοι πόνοι τοῦ νέου Λύσιδος. Ἐσύχασε καθ' ἑκάστην εἰς τινα γραμματικόν, τοῦ ὁποίου ἡ οἰκία, κειμένη πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Θεσέως, εἰς γειτονσίαν πολυάνθρωπον, ἔσπευε πολλοὺς μαθητάς. Κάθε ἐσπέραν ἐδιηγείτο εἰς τοὺς γονεῖς του τὰς πράξεις τῶν ἐπιδόσεων του. Τὸν ἔβλεπον μὲ κονδύλιον εἰς τὴν χεῖρα, ὅτι ἐξηκολούθει μὲ πολλὰς ἐπαναλήψεις τὰς περιπλοκάς τῶν γραμμάτων, τὰ ὅποια ὁ διδάσκαλός του, ἐσχημάτιζεν εἰς τὰ πινακίδια. Τῷ ἐδιώριζον νὰ περιεργάζεται ἀκριβῶς τὰς συγμάς, ἐν ὧσιν νὰ δόσωσιν εἰς αὐτὸν περὶ τούτων κανόνας. Συχνὰ ἀνεγίνωσκε τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, πολλάκις ἀπήγγελλε τοὺς, ὅσους στίχους ἀπεστήθιζε. Κατὰ ἀλήθειαν, οἱ διδάσκαλοι τῆς γραμματικῆς, διὰ νὰ γυμνάζωσι τὴν μνήμην τῶν ἰδίων μαθητῶν, τοῖς ἐδίδον νὰ μαθάνωσιν ἀπὸ τὸν Ὀμηρον, καὶ Ἡσίοδον τμήματα, καὶ ἀπὸ τοὺς Λυρικοὺς ἔτε ποιητάς. Ἄλλ' οἱ φιλόσοφοι λέγουσιν, ὅτι κἀνὲν ἄλλο δὲν εἶναι ἐναντίον εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνατροφῆς, ὡς τοῦτο. Ἐπειδὴ οἱ ποιηταὶ ἀποπέμνουσι πάθη εἰς τοὺς Θεοὺς, καὶ ὑπερασπίζοντας τὰ τῶν ἀνθρώπων. Τὰ παῖδια συνειθίζουσιν εἰς τὸ ἐλάττωμα, πρὶν νὰ τὸ γνωρίζωσι, διὰ τοῦτο ἐσχημάτισαν εἰς χρῆσιν τοὺς ἐκλογὰς ἐξαιρέτων τμημάτων, τῶν ὁποίων ἡ ἠθικὴ εἶναι καθαρὰ καὶ μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐκλογὰς ὁ διδάσκαλος τοῦ Λύσιδος ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖράς του. Ἐπρόσθεσε μετὰ ταῦτα εἰς αὐτὴν τὴν ἀκαρίθμησιν τῶν στρατευμάτων, τὰ ὅποια ὑπῆγον εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, καθὼς εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἰλιάδα. Τινὲς νομοθέται ἐπρόσταζαν νὰ συνειθίζωσι τὰ παῖδια εἰς τὰ σχολεῖα νὰ τὴν ἀποστηθίζωσιν, ὡς περιέχουσιν τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων, καὶ τὰς ἀρχαιωτέρας τῆς Ἑλλάδος γενεάς. (κτλ).

Παροραμάτων Διορθώσεις.

Τόμ. Α'	Τεύχ. Β'	Σελ. 26	Στίχ. 10	ἐντὶ συνεχεγράτευ	γράφ. συνεχεγράτευ
»	»	»	»	» 16	» συνομώσασα » συνομώσασα
»	»	»	»	» 21	» εὐτυχῆς » ἀτυχῆς
»	»	»	»	» 27	» 16 ἀποκαλεσάντων ἀποκαλεσάντων
»	»	»	»	» 28	» 3 » τιθῆνη μα » τιθῆνημά
»	»	»	»	» 23	» Ἰπατείας! » Ἰπατείας!